

GEOFFREY HENDRICKS

PÄIVÄSTÄ YÖKSI

[PÄIVÄSTÄ YÖKSI] tai miten fluxus auttoi häntä löytämään henkilökohtaisen arkeologiansa ja nostamaan esiin monia elämän kysymyksiä mutta ei välttämättä keksimään niiden vastauksia, tutkimalla sekä leikkimielisesti että vakavasti taivasta, ja muita luonnollisia ja luonnottomia ilmiöitä meidän pallollamme ja maailmankaikkeudessa.

Näyttely Porin taidemuseossa 12.3.-30.4.1994

PÄIVÄSTÄ YÖKSI – näyttely esittelee retrospektiivisesti amerikkalaisen taiteilijan Geoffrey Hendricksin (s. 1931) työtä 1960- luvulta tähän päivään. Hän on koko työskentelynsä ajan ollut kiinnostunut luonnon ohikiitävimmistä ilmiöistä, taivaasta ja pilvistä. Hän maalaa kankaille ja esineille, tekee installaatioita, performansseja ja ympäristötaidetta. Aktiivinen ja passiivinen, tyyni liikkumattomuus ja raju liike käyvät läpi hänen tuotantonsa rytmistä vuoropuhelua keskenään.

Hendricks on runsaan kolmenkymmenen vuoden ajan kuulunut FLUXUS – liikkeeseen, runoilijoiden ja kirjailijoiden, säveltäjien, filmintekijöiden, kuvataiteilijoiden ja performance - taiteilijoiden yhteenliittymään, joka syntyi 1960-luvun alkupuolella New Yorkissa ja Saksassa.

FLUXUS – taiteilijoita yhdisti huvittunut ylenkatse perinteisiä taidemaailman muotoja vastaan. He olivat kiinnostuneita taidekäsitteen uudistamisesta, poikkitaiteellisuudesta, elämän ja taiteen yhdistämisestä.

FLUXUS periytyy latinasta ja tarkoittaa virtaamista, jatkuvassa liikkeessä olemista. Sen vapaamielinen filosofia on paljon velkaa vuosisadan alun avantgardeliikkeelle, erityisesti dadan ja Marcel Dunchampin ilkkuriselle antitaiteen idealle ja älyllisyydelle. Myöhemmin säveltäjä-taiteilija John Cagen kokeellinen musiikki loi liikkeelle pohjaa 1950-luvulla. Cagen perintö on luonteeltaan dadaa hyväntahtoisempaa ja sallivampaa. Näiden lähtökohtien väliin on sittemmin ollut sijoitettavissa FLUXUKSEN piirissä tapahtunut myöhempi eriytyminen.

FLUXUS – taiteen perustana oli tietoinen oppositioasenne, asettuminen marginaaliin. Sen voima ei niinkään ollut visuaalisuudessa kuin verbaalisuudessa, älyllisyydessä ja leikkimielisessä vapaamielisyydessä. Se halusi horjuttaa perinteisiä käsityksiä taiteen pysyvyydestä ja säilyvyydestä,

laadusta ja tekijäkeskeisyydestä. Tässä liikkeen voidaan katsoa onnistuneen: maailman taidemuseoiden kokoelmissa tai sotienjälkeisen taiteen historioissa FLUXUSTA ei viimevuosiin asti juurikaan ole huomioitu.

Nyt, 30 vuotta syntymästään, FLUXUS on kuitenkin keskeisempiä taidehistoriallisen analyysin kohteita nykytaiteen alueella, sillä sen merkitys taiteen vedenjakajana on nähtävissä.

FLUXUKSELLA on juurensa dadassa, mutta se elää ja mukautuu aikaansa edelleenkin. Vaikka FLUXUKSEN luonteeseen kuuluukin pysyä marginaalissa, sen merkitys myös jälkeensä syntyneille taiteilijoille on kiistaton. Ilman FLUXUSTA tuskin olisi olemassa käsitaidetta, performanssia tai body art`ia. Minimalismi ja Pop-taide olisivat varmasti toisenlaisia ilman FLUXUKSEN esikuvaa.

Geoffrey Hendricksin merkittävin panos FLUXUKSESSA on performanssin ja happeningien alueella 60-luvun puolivälistä ja erityisesti 1970-luvulla. Tuolloin FLUXUS – tapahtumat muuttivat luonnettaan alkukauden konserttiluonteisista esityksistä yleisön ja taiteilijoiden suoraan vuorovaikutukseen. Hendricksin työt tulkitsivat rituaalisen sisältönsä kautta suhdettamme luontoon, matkaamme elämän läpi.

Geoffrey Hendricks esittää avustajineen Porin taidemuseossa lauantaina 12.3.1994 klo. 15 alkaen jo klassisen ”Flux Navy” performanssinsa, jonka hän ensimmäisen kerran esitti George Maciunasin muistoksi vuonna 1978. Avajaisissa kuullaan ja nähdään myös pienimuotoisen fluxus-teoksen konsertti, jonka ohjelmassa ovat ”Paper Music”, Benjamin Patterson / ”Prelude”, Geoffrey Hendricks / ”Morning Glory”, Ay-O / ”Two Inches”, Robert Watts / ”Orange Event No. 3 or How to Transform a Ball into a Straight Line”, Bengt af Klintberg / ”Drip Music”, George Brecht / Duet for Brass”, Joe Jones / ”Tone Line”, Alison Knowles / ”Event for the Late Afternoon”, Mieko Shiomi / ”Smooth Event”, Yasunao Tone / ”Opus 1001 Amplification, Eric Andersen / ”In Memoriam to Adriano Olivetti”, George Maciunas / ”Heads & Tails”, Geoffrey Hendricks / ”Gång Sång”, Dick Higgins.